

Arrest

nr. 293 442 van 30 augustus 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en T. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijke voogd van X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2005.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 2 juli 2020. Op 10 juli 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 september 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 9 februari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pathaanse origine te zijn. Je bent geboren in 2005 in Hassanzai, gelegen in het district Hesarak van de provincie Nangarhar. Je ging er naar de madrassa maar niet naar school. Je bent ongehuwd en hebt geen kinderen. Je vader is [A. K. H.] en je moeder is [M. H.]. Beiden wonen in Hassanzai samen met je drie jongere broers en drie jongere zussen. Reeds van jongs af aan volgde je koranlessen in de madrassa. Talibs kwamen eveneens naar de madrassa en droegen je leraar of qari op om je uitleg te verschaffen over het voeren van de jihad en vroegen je aansluiting bij de taliban. Hierna werd je bang, ging enkele dagen niet meer naar de madrassa en verbleef een tijdje bij je oom [A. G.] in Hesarak.

Daags nadien kwamen de taliban bij je thuis. Ze waren op zoek naar jou en sloegen je vader. Indien je niet zou terugkeren naar de madrassa zouden ze je opsporen en doden. Je vader kwam daarop naar je oom zijn huis, lichtte je in dat je leven in gevaar was en vroeg je oom de nodige regelingen te treffen opdat je het land kon verlaten.

In de zomer van 2019, vlak na het offerfeest (= 14/08/2019) heb je Afghanistan verlaten. Via Pakistan, Iran en Turkije reisde je naar Griekenland waar je een maand hebt verbleven. Vervolgens ben je via Macedonië – waar je vingerafdrücken werden genomen-, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië – waar eveneens je vingerafdrücken werden genomen - en Frankrijk naar België gekomen waar je een jaar na je vertrek toekwam op 2 juli 2020.

Op 10 juli 2020 diende je een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban.

Je legt geen documenten neer ter staving.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Er dient echter te worden opgemerkt dat je doorheen je verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats jouw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop je jezelf beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofd van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen

rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. ben je derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure jouw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over jouw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan jou is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, jouw verklaringen en alle documentatie of stukken in jouw bezit met betrekking tot jouw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom je een verzoek indient.

Niettegenstaande je bij de aanvang van jouw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op jouw schouders rust (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 13/09/2021, p. 3) blijkt uit het geheel van de door jou afgelegde verklaringen duidelijk dat je niet hebt voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan jouw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van nood aan bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over jouw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. In casu werd vastgesteld dat je het niet geloofwaardig hebt gemaakt dat je voor je komst naar België in Hesarak woonde.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat je, ter ondersteuning van je verklaringen, geen bewijzen neerlegt. Nochtans verklaar je in Afghanistan over een taskara te beschikken, iedereen heeft daar namelijk wel een taskara zeg je (CGVS, p. 10). Door het gebrek aan documenten kan de geloofwaardigheid van jouw identiteit en de door jou ingeroepen feiten die aan de basis van je asielaanvraag zouden liggen enkel op basis van jouw verklaringen worden afgewogen. Na het onderhoud op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat jouw verklaringen niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Daardoor kan jou ook niet het voordeel van de twijfel worden toegekend.

Zo slaag je er vooreerst niet in je eigen leefomstandigheden als ongeschoolde en eerstgeboren zoon van een landbouwer in Hesarak aannemelijk te maken. Je gaf aan dat je vader papaver, hasj/cannabis, tarwe en klaver verbouwde en dat jullie een koe en kalf als vee hielden (CGVS, p. 7). Gevraagd alles te vertellen wat je wist over de papaverteelt, vertelde je hierover geen informatie te hebben en dat je enkel weet dat er in gesneden werd en de gewassen om de twee of drie weken werden geïrrigeerd (CGVS, p. 8). Uitgenodigd meer te vertellen gaf je aan niets meer te weten. Wanneer je vader papaver diende te zaaien, wist je evenmin (CGVS, p. 7) en in welke periode van het jaar er gesneden moest worden, wist je ook niet. Hiernaar gevraagd gaf je aan dat marihuana in de winter werd geoogst en dat papaver ofwel in het voorjaar ofwel in het najaar gezaaid werd (CGVS, p. 8), wat aldus weinig concreet is. Wanneer marihuana gezaaid werd, wist je evenmin, enkel dat eerst marihuana en daarna papaver geteeld werden (CGVS, p. 8). Gevraagd alles te vertellen over de teelt van marihuana, kwam je niet verder dat te vertellen dat het werd geoogst, gebundeld, gedroogd en dan uitgeklopt (CGVS, p. 8). Gevraagd welke zaken er nog diende te gebeuren, haalde je aan dat het gezaaid, geploegd en geïrrigeerd moest worden, doch andere zaken over de teelt van marihuana wist je opnieuw niet mee te delen (CGVS, p. 8). Over de oogst van tarwe, gaf je aan dat deze gelijktijdig met papaver geoogst werd, hetgeen volgens jou in de zomer was (CGVS, p. 8). Gevraagd wanneer tarwe gezaaid werd, moest je het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS, p. 8). Uit beschikbare informatie over geteelde gewassen in jouw regio blijkt evenwel dat tarwe wordt gezaaid van half oktober tot eind november en dat het wordt geoogst van half mei tot half juni. Papaver wordt dan weer gezaaid van half oktober tot eind november en geoogst van half april tot half april. Behalve dat het oogsten van papaver dus voor de oogst van tarwe plaatsvindt, blijkt ook dat beiden in het voorjaar worden geoogst in plaats van in de zomer zoals jij

beweerde. Je verschuilt je achter het feit dat je niet betrokken was bij de landbouwactiviteiten van je vader, dat je enkel eten en drinken bracht en voor de rest in de madrassa bleef (CGVS, p. 7), doch gezien de Afghaanse context en je voorgehouden profiel als oudste en ongeschoolde zoon van een landbouwer, kan wel degelijk verwacht worden dat je concretere informatie over de landbouwactiviteiten van je vader zou kunnen geven. Aansluitend hierop kan tevens worden opgeworpen dat het hoogst frappant is dat je niet wist welke gewassen er op het veld stonden ten tijde van je vlucht uit Afghanistan. Zelfs al zou nog worden aangenomen dat je niet geheel op de hoogte was van de landbouwactiviteiten van je vader, dient hoe dan ook vastgesteld dat je wel degelijk beweerde te weten welke gewassen hij teelde (supra) en bij benadering- hoewel dus foutief – in welke periode van het jaar ze werden geteeld. Aldus kan in alle redelijkheid verwacht worden dat je kan aangeven welke gewassen er op het moment van je vertrek op het veld stonden. Bovenstaande plaatst alvast de nodige bedenkingen bij je bewering tot de zomer van 2019 in Hesarak gewoond te hebben.

Bovendien leg je over de veiligheidssituatie in jouw regio van herkomst evenmin overtuigende verklaringen af. Zo werd je gevraagd naar de talibancommandanten op het moment van je vertrek en haalde je hierbij [L. M.] die gedood werd, [B. Z.] en [K. M.] aan (CGVS, p. 9). Gevraagd wanneer [L. M.] werd gedood, gaf je aan dat je toen zelf slechts tien of elf jaar oud was, hetgeen dus geenszins een overtuigend element is om aan te nemen dat je tot 2019 in Hesarak hebt verbleven daar hij jaren voor je vertrek moet zijn omgekomen. Over de andere twee door jezelf aangehaalde talibs kan je dan weer bijzonder weinig informatie meedelen. Gevraagd wat je allemaal wist over [B. Z.], kwam je niet verder dan te melden dat hij daar rondliep, soms ging vechten, meestal in de boomgaarden zat en ook in de madrassa zat. En gevraagd wat je allemaal wist over [K. M.], kwam je niet verder dan mee te delen dat hij daar ook rondliep, dat hij een groepje mensen rond zich had en dat hij later verdween doch zonder dat je weet of hij nog in leven is of niet. Dit zijn uiterst vage verklaringen over deze talibancommandanten in je regio. Daarenboven zegt de naam '[A. H.]' je niets en geconfronteerd met zijn bekende roepnaam '[A.]' kan je slechts meedelen dat hij in Lajigar zat (CGVS, p. 9) terwijl uit objectieve informatie blijkt dat hij de schaduwdistrictchef was van Hesarak die omkwam in 2017. Over [G.] kan je enkel meedelen dat hij in Tangay zat en daar rondliep en niet veel naar jullie dorp kwam (CGVS, p. 9) terwijl uit informatie blijkt dat deze talibancommandant uit Hesarak in 2016 in dezelfde aanval als '[A.]' omkwam. Ook de naam '[N. K.]' zegt je in het geheel niets (CGVS, p. 9) terwijl uit objectieve informatie naar voor komt dat deze man een hoge talibanleider was die in 2016 omkwam bij een grootschalig offensief in Hesarak. Bovenvermelde talibs hebben de regio in Hesarak onveilig gemaakt in de jaren 2016-2017. In het licht van je bewering dat je je hele leven tot aan het vertrek 2019 in Hesarak zou gewoond hebben, is het dan ook frappant dat je - gevraagd naar talibanleiders recent voor je vertrek - onder meer een commandant aangeeft die reeds jaren voordien omkwam en je verder weinig tot geen informatie kan meedelen over taliban die de regio in Hesarak onveilig hebben gemaakt in 2016-2017. Een ander element dat erop wijst dat je niet op de hoogte bent van de veiligheidssituatie blijkt uit je bewering dat de bazaar van Hesarak reeds sinds vier of vijf jaar voorafgaand aan je vertrek gesloten was en in die periode niet meer open geweest was (CGVS, p. 7, p. 10). Deze bewering is niet in overeenstemming met de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat in september 2016 de winkels van de districtsbaazaar van Hesarak heropenden na een sluiting van vier maanden. Dat je bijzonder slecht op de hoogte blijkt te zijn van de veiligheidssituatie in Hesarak op het moment dat je er zou moeten verbleven hebben, doet bijkomend vraagtekens rijzen bij jouw beweerde herkomst uit het district. Niet alleen de dood van belangrijke talibancommandanten, maar ook een grote gebeurtenis als de sluiting en heropening van de districtsbaazaar hetgeen ongetwijfeld gevolgen gehad zal hebben voor de inwoners van Hesarak, moet namelijk ook een minderjarige ter ore zijn gekomen.

Voorts dient ook te worden vastgesteld dat je doorheen je verschillende verklaringen in de asielpprocedure tegenstrijdig bent over het gegeven of je al dan niet naar school bent geweest. Zo gaf je bij de registratie van je verzoek om internationale bescherming immers aan dat de taliban het je moeilijk maakten toen je naar school ging, dat je één jaar naar school ging en dat de taliban je dwongen om te stoppen met school (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Later bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf je echter aan dat je analfabeet bent en dat je niet naar de school maar naar de madrassa ging (verklaring DVZ d.d. 11 december 2020, vraag 6). Wanneer er hier tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS op werd teruggekomen, deelde je opnieuw mee dat je nooit naar school bent geweest (CGVS, p. 5). Wanneer je vervolgens werd geconfronteerd met je voorgaande verklaringen, ontkende je gezegd te hebben ooit naar school te zijn geweest (CGVS, p. 5) en blijkt ook dat je meer dan één jaar naar de madrassa bent geweest (CGVS, p. 5). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen is evenwel niet voldoende om dergelijke tegenstrijdigheden uit te klaren. Bovendien valt hoe dan ook niet in te zien dat je tegenstrijdig zou zijn doorheen je verschillende verklaringen betreffende het gegeven of je al dan niet naar school geweest bent. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat het opvalt dat je nauwelijks doorleefde informatie kan geven over de madrassa

waar je naartoe zou geweest zijn van je kindertijd tot je veertiende (CGVS, p. 5). Gevraagd of de madrassa dezelfde periodes volgden als de andere scholen, gaf je aan dat de madrassa meestal 's avonds was (CGVS, p. 6) doch vervolgens gevraagd of je overdag of 's avonds naar de madrassa ging, geef je aan dat dit overdag was (CGVS, p. 6). Ook zou er volgens jou enkel Koranlessen zijn gegeven en werden de leerlingen niet ingedeeld in niveaus of graden (CGVS, p. 6). Ernaar gevraagd gaf je drie namen van lesgevers, zijnde [R.], [Q. S.] en [M. S.] (CGVS, p. 6), doch frappant genoeg kan je geen verschillen opnoemen in het soort les dat ze gaven en gaf je opmerkelijk genoeg aan dat iedereen kon aansluiten bij wie hij wilde (CGVS, p. 6). Dat je jaren naar de madrassa zou zijn geweest en zelf bovendien al de Koran eenmaal hebt uitgelezen (CGVS, p. 6), doch in je beschrijvingen over de madrassa bijzonder vaag blijft, plaatst de nodige bedenkingen bij je beweringen.

Hierbij aansluitend is het frappant dat je niet kan aangeven wanneer andere jongens uit je dorp die wel naar school gingen, met school begonnen, noch wanneer ze gedurende drie maanden vakantie hadden (CGVS, p. 6-7). Aangezien je voorhoudt opgegroeid te zijn in Hesarak, kan verwacht worden dat je enigszins kan aangeven wanneer je leeftijdsgenoten naar school moesten gaan en al zeker dat je, als oudste zoon van een landbouwer voor wie de seizoenen belangrijk zijn, zou kunnen aangeven wanneer ze schoolvakanties hadden. Te meer je zelf aangeeft dat de scholen ofwel in gevaarlijk gebied of veraf gelegen waren (CGVS, p. 14). Aansluitend hierop is het eveneens frappant dat je beweert dat meisjes nooit naar school konden gaan (CGVS, p. 9) en dat je voorhoudt dat er geen meisjesscholen waren (CGVS, p. 10) hetgeen niet strookt met objectieve informatie blijkt dat er wel degelijk meisjesscholen zijn in Hesarak, zelfs meer dan in andere delen van uw provincie. Voorgaande heeft betrekking op zaken uit jouw onmiddellijke leefomgeving en op leeftijdsgenoten waardoor verondersteld kan worden dat jij als jongeman er enigszins van op de hoogte bent.

Tot slot kunnen ook wel vragen worden gesteld bij de door jou beweerde geografische kennis en vooral het ingestudeerde karakter ervan. Zo benoemt je in eerste instantie enkele dorpen rondom jouw dorp enigszins correct (CGVS, p. 4-5 & p. 16), maar is het zeer opmerkelijk dat je de ligging van (bepaalde) dorpen situeert met de richtingsaanduidingen 'rechts' en 'onder' (CGVS, p. 5, 7, 16). Links, rechts, onder en boven zijn namelijk relatieve richtingen of posities en zijn afhankelijk van de kijkrichting. Zeker voor een ongeschoolde jongen als jij, is het hoogst merkwaardig dat je deze manier hanteert om de ligging van dorpen in Hesarak aan te duiden. Het is eerder een aanwijzing van uw kijkgedrag op een geografische kaart van uw district.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat je niet de waarheid hebt verteld over waar je verbleven hebt voor je komst naar België. Je werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 07/01/2021 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. Je werd tijdens je persoonlijk onderhoud ook uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat het bijvoorbeeld vreemd is dat je weinig over de landbouwactiviteiten van je vader wist, dat meisjes wel naar school konden en dat de bazaar terug geopend werd (CGVS, p. 10). Na confrontatie en de vraag of je tot aan je vertrek werkelijk in Hesarak gewoond hebt, hield je vol (CGVS, p. 10). Van een minderjarige wordt zeker geen grote kennis verwacht, maar aangenomen mag worden dat je toch enige kennis hebt van de protagonisten die bijvoorbeeld de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst bepaalden voor jouw vertrek alsook dat je een aannemelijk zicht zonder tegenstrijdigheden geeft op wie je bent. Je weerlegt aldus allerm minst het ongeloofwaardige karakter van bovenstaande vaststellingen betreffende jouw familiaal profiel en directe herkomst. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat je niet de waarheid hebt verteld over waar je verbleven hebt voor je komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS je uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, bleef je ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in je verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op jouw schouders rust.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heb je niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Hesarak gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van jouw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan jouw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat je voor je komst naar België in Hesarak hebt verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens jouw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Wat betreft die asielmotieven dient bijkomend te worden opgemerkt dat je er evenmin in slaagde deze aannemelijk te maken. Wat betreft jouw verklaringen dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er verder op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij

hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou werd beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval of deze in jouw – overigens reeds ongeloofwaardig geachte – regio van herkomst afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Immers blijkt dat jij noch je vader openstonden voor rekrutering (CGVS, p. 11), noch zouden dorpsbewoners en dorpsouderen volgens jou iets kunnen doen tegen de gedwongen rekrutering door de taliban (CGVS, p. 13).

Daarnaast komt de beschrijving van jouw afwijkende rekrutering weinig plausibel over. Uitgenodigd te vertellen hoe je gerekruteerd werd, kom je niet verder dan dat de mullah je zei dat de taliban van plan waren om jou de jihad te laten voeren (CGVS, p. 15). Meer niet. Na het gebed zouden de taliban dit hebben gezegd waarna de mullah het jou kwam vertellen (CGVS, p. 15). Meer dan dat je de jihad moest gaan voeren, zou hij jou niet gezegd hebben, wat wel zeer summier is. Praktische zaken over je aansluiting zouden de taliban evenmin meegedeeld hebben (CGVS, p. 15). Wanneer je vader dit vernam van de mullah, heeft hij voorts niets gezegd over het al dan niet akkoord zijn hiermee (CGVS, p. 15). Dat ze desalniettemin daags nadat ze deze zeer oppervlakkige mededelingen deden, reeds bij je vader op zoek kwamen naar jou en ze hem daarbij zelfs sloegen en ermee dreigden jou te vermoorden (CGVS, p. 15), is dan ook bijzonder moeilijk in te zien, zeker met het gegeven dat ze je tot voor kort nog als een voorbeeld zagen (CGVS, p. 12-13).

Daarenboven kan je over dit bezoek van de taliban aan je vader niets meer vertellen dan dat hij geslagen werd, dat ze dreigden jou te vermoorden en dat je vader hen meedeelde dat je was weggelopen en hij evenmin wist waar je was (CGVS, p. 15) hetgeen dermate summier en oppervlakkig is terwijl dit het kernelement is van je asielrelaas en de aanzet vormde voor je vertrek, waardoor verwacht zou worden dat je hiervoor doorleefde en gedetailleerde verklaringen zou afleggen, quod non. In dezelfde lijn en evenzeer frappant is dat je niet kon aangeven hoe vaak de taliban nog op zoek waren gegaan naar jou, zelfs nadat je het land had verlaten (CGVS, p. 12). Het valt sowieso moeilijk in te zien dat de taliban tijd en middelen bleven steken in de opsporing naar jou, een minderjarige die onwillig was om zich bij hen aan te sluiten en die van hun radar was verdwenen. Doch, indien het daadwerkelijk zo was dat ze bleven langskomen, mag van jou verwacht worden dat je hierover de nodige informatie kan verstrekken, niet in het minst hoeveel keer ze nog langskwamen.

Ook je verklaringen over de andere jongens in het dorp kunnen niet overtuigen dat de rekruteringswijze van de taliban in jouw regio van herkomst afweek van de geschetste wijze in de beschikbare informatie. Zo beweerde je dat andere jongens van het dorp die zo'n twaalf tot vijftien jaar oud waren, werden aangesproken door de taliban en zowel gedwongen als vrijwillig werden meegenomen doch dat ze juist jou initieel met rust lieten (CGVS, p. 12-13) met als reden hiervoor omdat jij zo keurig was, vaak langer in de moskee bleef en eten en drinken meebracht (CGVS, p. 12-13). In het licht van de beschikbare informatie zou dat voor hen echter net een goede reden kunnen zijn om in jou een potentiële medestander te zien. Frappant is ook dat je vader, die aldus niet talibangezind was, jou toch naar de madrassa bleef sturen, wetende dat de taliban er jongeren kwamen rekruteren (CGVS, p. 13). Dat je nog niet werd aangesproken, en je leefde met het vermoeden dat ze je gerust zouden laten, weegt allerm minst op tegen de kans dat je net zoals je leeftijdsgenoten wel gerekruteerd zou worden. Ook je vader moet deze risico-inschatting hebben gemaakt, indien geloofwaardig.

Wat er verder gebeurde met hen die vrijwillig meegingen of wat er gebeurd is met hen die gedwongen diende mee te gaan, wist je niet (CGVS, p. 13) noch kon je enige informatie meedelen over zij die net zoals jij wegliepen nadat ze werden aangesproken voor de jihad (CGVS, p. 14) hetgeen evenzeer de wenkbrauwen doet fronsen. Indien de taliban, zoals je beweerde, jongeren zouden rekruteren in de lokale madrassa, kan ervan uitgegaan worden dat er in het dorp de nodige informatie is over hen die je zouden zijn voorgegaan. Het valt immers niet in te zien hoe ze op de welwillendheid van ouders en jongeren zouden kunnen rekenen om zich aan te sluiten, indien iedereen in het ongewisse zou zijn over het lot dat hen te wachten stond. Dat de taliban bovendien nooit iets gezegd zouden hebben over zij die wegliepen van hen (CGVS, p. 14) en dat er over de anderen niets geweten zou zijn, klemmt bovendien met het gegeven dat de taliban wel in de madrassa aanwezig waren (CGVS, p. 15) alsook dat ze daags nadat ze jou hadden aangesproken reeds naar je thuis op zoek kwamen en je vader sloegen. Indien dit hun werkwijze zou zijn geweest, kan verwacht worden dat jij en andere dorpsbewoners ook informatie hebben over het lot van anderen.

Gelet op bovenstaande bevindingen maak je niet aannemelijk dat je gegronde redenen hebt om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat je bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van de Vreemdelingenwet.

Hoewel dient te worden herhaald dat je geen duidelijk zicht wenst te bieden op jouw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt:

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten

(<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat je louter door jouw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van jouw leven of jouw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan

worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire

bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een manifeste appreciatiefout, een schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. De verzoekende partij citeert in het verzoekschrift een rapport en een arrest van de Raad. Ze voert vervolgens aan dat de commissaris-generaal op de hoogte was van deze rechtspraak en kon zien dat ze de houding en uiterlijk van een Belgische tiener had maar haar nochtans geen vragen gesteld heeft over haar levenswijze in België en de onmogelijkheid voor haar om deze nieuwe manier van denken verborgen te houden voor de taliban in geval van terugkeer. *In casu* is ze in 2020 aangekomen in België toen ze nog maar veertien jaar oud was. Dit betekent dat ze Afghanistan op zeer jonge leeftijd heeft verlaten. Ze kreeg toen ook een voogd. Omdat ze minderjarig was, ging ze in België ook naar school. Ze meent dat hoewel leeftijd één van de criteria is voor de beoordeling van het risico in het geval van terugkeer, de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing helemaal geen rekening mee gehouden heeft. Wat haar gedrag betreft, stelt ze dat ze leeft zoals jongeren in België. Ze kleedt zich zoals ze wil, laat haar baard niet groeien, ze praat evenveel met meisjes als met jongens en ze gebruikt sociale netwerken. Ze werkt regelmatig in een restaurant. Ze brengt naar voor dat ze geen probleem heeft met het schenken van alcoholische dranken aan klanten. Ze voert vervolgens aan dat ze sinds ongeveer drie jaar in België woont, hoewel ze hier op zeer jonge leeftijd is aangekomen. Op deze manier heeft ze een groot deel van haar puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere aangezien ze vormende jaren zijn, in België doorgebracht. Ze is ervan overtuigd dat deze individuele factoren en haar gedrag in België erop wijzen dat het voor haar bijzonder moeilijk zal zijn om haar aan te passen aan de levenswijze van de taliban en dat ze daardoor waarschijnlijk zal worden vervolgd.

2.3. Volgens haar heeft ze vrij nauwkeurige verklaringen afgelegd en helemaal niet bij iedereen bekend. Volgens haar houdt de commissaris-generaal er geen rekening mee dat hij zich richt tot een jongere. Er moeten immers specifieke vragen worden gesteld, geen open vragen. Ze legt uit dat het immers veel moeilijker is voor een jongere om spontaan en zonder verdere verduidelijking informatie te geven. Met de betrekking tot de periode waarin wordt geoogst is de commissaris-generaal, volgens de verzoekende partij, tegenstrijdig. Ze citeert de notities van het persoonlijk onderhoud en stelt dat aangezien ze nooit naar school is geweest, het onredelijk is van haar te verwachten dat ze de maanden waarin de oogst heeft plaatsgevonden kan aangeven. Wat de marihuana betreft is de commissaris-generaal volgens haar te streng aangezien ze wel informatie kan verschaffen. Ze citeert de notities van het persoonlijk onderhoud en stelt dat het belangrijkste argument van de commissaris-generaal de perioden betreft waarin gewassen worden gezaaid en geoogst. Ze legde echter uit dat ze de maanden niet kende zodat deze vraag in haar situatie helemaal niet relevant is. Desondanks meent ze dat de commissaris-generaal slechts één tegenstrijdigheid in haar verklaringen heeft kunnen opmerken. Ze citeert de notities van het persoonlijk onderhoud en brengt naar voor dat enerzijds de bewering van de commissaris-generaal onjuist is aangezien papaver van half april tot half april niet kan worden geoogst. Anderzijds vinden de oogsten bijna gelijktijdig plaats rond mei. Het feit dat de oogsten niet op precies dezelfde dagen plaatsvinden, kan volgens haar niet als een tegenstrijdigheid worden beschouwd. Zoals reeds uiteengezet kent ze de maanden niet zodat ze een onderscheid maakt tussen zomer en winter. Voor haar betekent zomer de periode waarin het warm is, wat heel goed in mei zou kunnen zijn. Bovendien verklaarde ze dat ze niet zeker was van deze informatie. Opnieuw verklaarde ze bij verschillende gelegenheden dat ze niet op het land werkte en het grootste deel van de tijd in de madrassa doorbracht.

2.4. Wat betreft de vaststelling dat de verzoekende partij onvoldoende kennis heeft van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, voert ze aan dat ze enerzijds de namen van drie belangrijke personen in haar regio kon noemen en er verschillende gegevens over kon verstrekken. De commissaris-generaal vindt dit echter te vaag. Zoals ze reeds eerder heeft aangegeven, was het opportuun haar precieze en gesloten vragen over deze personen te stellen aangezien van haar niet kan worden verwacht dat ze spontaan veel informatie geeft. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat de commissaris-generaal haar naar deze personen heeft gevraagd. Bovendien heeft de

commissaris-generaal niet aangegeven dat de door haar verstrekte informatie onjuist was. Anderzijds, wat de drie door de commissaris-generaal genoemde personen betreft, legt de commissaris-generaal niet uit in hoeverre deze personen bij iedereen bekend zouden zijn. De commissaris-generaal heeft haar niet gevraagd of ze over een radio, televisie of telefoon beschikte, om na te gaan of ze redelijkerwijs op de hoogte kon zijn van deze informatie. Nogmaals, alvorens deze vaststelling te doen, had de commissaris-generaal haar moeten vragen of ze wist of deze mensen nog in leven waren. Ze voert ook aan dat de bazaar volgens haar gesloten is gebleven tot haar vertrek wegens de veiligheidssituatie. De commissaris-generaal verstrekt volgens haar echter geen recente bron waaruit zou blijken dat de bazaar tot 2020 is opengebleven. Met betrekking tot de veiligheidssituatie wilt ze ook opmerken dat ze informatie heeft verstrekt over de gevechten in haar regio, waarmee de commissaris-generaal helemaal geen rekening houdt. Ze verwijst vervolgens naar de notities van het persoonlijk onderhoud.

2.5. De commissaris-generaal stelt ook dat ze tegenstrijdig is over het gegeven of ze al dan niet naar school is geweest. Ze bevestigt dat ze nooit naar school is geweest, zoals ze tijdens haar verhoor bij de commissaris-generaal herhaaldelijk heeft verklaard. Toen ze in België aankwam, was ze pas 14 jaar oud en weet ze niet meer wat ze heeft uitgelegd.

2.6. Volgens de commissaris-generaal is ze te vaag over de organisatie van de madrassa. Ze stelt dat de commissaris-generaal geen informatie verstrekt dat de madrassa als school zou zijn georganiseerd, dit wil zeggen dat elke leraar een bepaald vak onderwijst. Zijn bewering om haar verklaringen tegen te spreken is louter subjectief en niet gebaseerd op enig rapport of enige informatie. Het is echter aan de commissaris-generaal om dit soort informatie te verkrijgen om haar levenscontext te begrijpen. Anderzijds kon ze wel uitleggen waar zij vandaan kwamen en informatie over hen geven. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat ze alle vragen over de madrassa kan beantwoorden. De commissaris-generaal kan er zich dan ook alleen maar over verbazen dat de leraren niet zijn uitgesplitst naar onderwerp, zonder enig objectieve bron aan te dragen om alle andere verklaringen in twijfel te trekken. Wat haar gebrek aan schoolperiodes betreft, stelt ze dat er twee redenen kunnen zijn. Ten eerste kent ze de maanden van het jaar niet, zodat ze onmogelijk kan aangeven wanneer de feestdagen plaatsvinden. Ten tweede gingen in haar dorp zeer weinig jongeren naar school. Bijgevolg had ze weinig contact met schoolgaande jongeren. Degenen die met haar naar de madrassa gingen, gingen inderdaad niet naar de 'normale' school. Ze legt uit dat er maar heel weinig scholen in de buurt van haar huis waren waardoor er maar weinig mensen naar school gingen.

2.7. Wat betreft haar gebrekkige geografische kennis en het ingestudeerde karakter ervan, voert de verzoekende partij aan dat het gebruik van de termen 'links', 'rechts', 'voor' en 'na' vrij logisch is voor een kind dat niet naar school is geweest. De kardinale punten werden niet onderwezen in de madrassa dus ze kan ze niet kennen. Ze stelt dat ze bovendien altijd nauwkeurig antwoordde wanneer haar naar bepaalde dorpen werd gevraagd. Dit is des te geloofwaardiger omdat de commissaris-generaal haar vroeg te ondervragen over Char Toot, een dorp dat ze zelf niet had genoemd. Het zou dus onmogelijk zijn dat ze deze informatie kende door het alleen te bestuderen. Aan het einde van haar persoonlijk onderhoud gaf ze ook, op vragen over andere dorpen, gedetailleerde en volledige antwoorden. Ze brengt vervolgens naar voor dat de commissaris-generaal vergeet dat het nodig is om te leren kaartlezen. Het is helemaal geen instinctieve zaak. Aangezien ze nooit naar school is geweest, was het ondenkbaar dat ze een kaart zou kunnen lezen en dus ook bestuderen. Ze meent dat de commissaris-generaal dit element gemakkelijk had kunnen verifiëren tijdens haar persoonlijk onderhoud. Gezien haar jonge leeftijd en haar lage opleidingsniveau, is ze van mening dat haar verklaringen die ze over haar dorp en regio van herkomst heeft kunnen afleggen, voldoende consistent zijn.

2.8. Wat betreft haar gedwongen rekrutering verwijst de verzoekende partij naar en citeert ze uit verschillende rapporten met betrekking tot gedwongen rekrutering. Ze stelt vervolgens dat mensen zich vrijwillig bij de taliban aansluiten maar ook gedwongen rekrutering door de taliban een realiteit is. Weigeren zij, dan worden ze onder dwang gerekruteerd of dreigen zij ernstige schade op te lopen. Ze stelt tevens dat het voor de commissaris-generaal onmogelijk is om te bepalen hoe de rekrutering in het algemeen zou plaatsvinden, aangezien de commissaris-generaal van mening is dat rekrutering door de taliban niet bestaat. Indien de commissaris-generaal impliceert dat er een normale of logische wijze van rekrutering is, impliceert ze dat rekrutering door de taliban bestaat.

2.9. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten die een beeld moeten schetsen van de humanitaire, socio-economische en veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze concludeert op basis van deze rapporten dat ze bij een terugkeer naar Afghanistan het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

2.10. De verzoekende partij vraagt in hoofddeorde haar te erkennen als vluchteling, in subsidiaire orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in nog meer ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.11. Aan het verzoekschrift van de verzoekende partij worden volgende stukken toegevoegd:

- een attest van de school;
- een werkcontract met "(...) SPRL";
- een verklaring van haar baas bij "(...) SPRL";
- een verklaring van mevrouw S.R.

2.12. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten:

- *"The handbook on procedures and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees"* van de UNHCR;
- AsylOS, *"Afghanistan – COI Repository, 1st September 2021 - 17 August 2022"*;
- OSAR, *"Afghanistan : Profils à risque"*, 31 Oktober 2021;
- L'express, *"Le calvaire d'un adolescent afghan recruté de force par les talibans"*, 9 augustus 2021;
- Landinfo, *"Report - Afghanistan: Recruitment to Taliban"*, 29 juni 2017;
- EASO, *"Country of Origin Information Report - Afghanistan recruitment by armed groups"*, September 2016;
- EASO, *"Rapport d'information sur les pays d'origine - Afghanistan: stratégies des talibans – recrutement"*, juli 2012;
- ONU Infos, *"Éviter la famine : une «priorité immédiate » pour 3,5 millions d'Afghans"*, 3 december 2021;
- World Food Programme, *"Our presence is hope: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan"*, 22 januari 2022;
- Reuters, *"Afghans face 'avalanche of hunger and destitution' - UN agency"*, 14 december 2021;
- Le Monde, *"Afghanistan : face à la famine, un responsable des Talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique »"*, 7 januari 2022;
- OSAR, *"Afghanistan: Profils à risque"*, 31 Oktober 2021;
- EUAA, *"COI Report. Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van 16 augustus 2022;
- OHCHR, *"Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan"*, 7 Maart 2022;
- Afghanistan: *"COI Repository, 1 September 2021 -31 december 2022"*;
- UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan 15 august 2021 – 15 juni 2022"*;
- UNHCR, *"Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan"*, Februari 2022;
- OSAR, *"Afghanistan: Profils à risque"*, 31 Oktober 2021;
- Amnesty International, *"Afghanistan, Amnesty International condamne l'exécution publique menée par les Talibans"*, 7 december 2022.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 20 juni 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023;
- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, *"Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, *"Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- EASO, *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;

- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022.

3.2. Tijdens de zitting van 29 juni 2023 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer waar zij de volgende elementen ter kennis mee wil brengen:

- haar taskara;
- de taskara van haar vader;
- de taskara van haar broer A.K.;
- de taskara van haar broer M.;
- de taskara van haar broer R.K.;
- een foto van haar broers;
- een foto van haar broers en zus;
- een foto de verzoekende partij en haar zus;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023.

Ze wil hiermee haar regio van herkomst aantonen, een element dat door de commissaris-generaal in twijfel wordt getrokken. Ze verwijst ook naar en citeert uit een rapport waarmee ze een recent rapport over gedwongen rekrutering door de taliban wil voorleggen.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift aan dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan wegens een (toegeschreven) verwestering. Ze brengt hiervoor naar voor in het verzoekschrift dat ze (i) op zeer jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten en op haar veertienjarige leeftijd aankwam in België, (ii) reeds drie jaar in België verblijft en hier haar puberteit heeft doorgebracht, (iii) zich kleedt hoe ze wil, (iv) haar baard niet laat groeien, (v) zowel met jongens als met meisjes praat, (vi) sociale netwerken gebruikt (vii) hier school heeft gelopen en (viii) regelmatig werkt in een restaurant waar alcoholische dranken worden geserveerd. Tijdens de terechtzitting herhaalt de verzoekende partij dat ze in België wil werken en zich reeds lange tijd buiten Afghanistan bevindt. De voogd van de verzoekende partij, mevrouw M., voert eveneens aan dat de verzoekende partij (ix) bijna drie jaar in België verblijft, (x) niet naar de moskee gaat, en (xi) goed Frans spreekt en ook tolkt voor de mensen in het opvangcentrum. Ze herhaalt dat de verzoekende partij ook vaak gewerkt heeft in de cafés.

5.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears,*

Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele

beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geïntegreerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.3. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij op 10 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op 14 augustus 2019, op veertienjarige leeftijd, zou de verzoekende partij Afghanistan hebben verlaten. Ze was gedurende een jaar onderweg naar België. Ze kwam aan in België op 2 juli 2020, vlak voor haar vijftiende verjaardag. Sindsdien verblijft ze ook in België. Ze werd, gelet op haar minderjarigheid, een voogd toegewezen. Momenteel is de verzoekende partij net achttien jaar oud en is ze ongeveer vier jaar geleden uit Afghanistan vertrokken.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij effectief afkomstig is uit het district Hesarak gelegen in de Afghaanse provincie Nangerhar, wijst de Raad er op dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid echter niet van de opdracht om het risico op vervolging te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat en vervolgens een toekomstgerichte beoordeling te maken van de vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. *In casu* wordt niet betwist dat de verzoekende partij de Afghaanse nationaliteit heeft.

Hoewel de verzoekende partij voor haar vertrek uit Afghanistan op veertienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft zij het belangrijkste deel van haar puberteit, die essentieel zijn in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa doorgebracht.

Uit haar verklaringen en de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij zich openstelt voor de Belgische en westerse cultuur. Zo gaat ze naar school in België, is ze werkzaam in een restaurant waar ze zich volgens haar baas zeer goed heeft geïntegreerd in het gemengde team en alcoholische dranken serveert, de Franse taal heeft geleerd en een rijk sociaal netwerk heeft opgebouwd. Dat de verzoekende partij de Franse taal geleerd heeft blijkt eveneens ter terechtzitting waar ze zich in het Frans uitdrukt. Deze verklaringen worden bevestigd tijdens de terechtzitting door de voogd van de verzoekende partij. Deze stelt dat ze zeer goed Frans spreekt en dit ook gebruikt in haar dagelijkse leven. Zo treedt ze op als tolk in haar opvangcentrum waar ze verblijft voor de medebewoners. Ze stelt dat ze de dag voor de terechtzitting nog twee uur getolkt had voor de politie nadat zich in het opvangcentrum een incident had voorgedaan. Verder stelt ze ook dat de verzoekende partij niet meer naar de moskee gaat, sociale netwerken gebruikt en zowel met meisjes als jongens praat. Uit het geheel van haar verklaringen en de voorliggende documenten blijkt dat de verzoekende partij onderwijs volgt, maar ook werk heeft en als adolescent al die tijd is ondergedompeld in de Belgische samenleving en noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen werd geconfronteerd. Zo hieruit als dusdanig niet noodzakelijk blijkt dat de verzoekende partij zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit, kan wel redelijkerwijze aangenomen worden dat haar actieve deelname aan de Belgische samenleving via onderwijs, werk en het zich eigen maken van één van de landstalen, een impact heeft op haar ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop zij zich gedraagt, wat het risico dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt. Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat de verzoekende partij grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin zij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofdte van de verzoekende partij een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. Gelet op het geheel van elementen die betrekking hebben op haar

specifieke en individuele omstandigheden, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij, in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst in de negatieve aandacht van talibanleden en -aanhangers riskeert te komen en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij als verwesterd zal gepercipieerd worden.

In het bijzonder dragen de volgende factoren, eigen aan de verzoekende partij, daartoe bij: (i) het feit dat de verzoekende partij reeds op veertienjarige leeftijd haar regio van herkomst in Afghanistan verlaten heeft en naar Europa is gekomen, (ii) het gegeven dat zij sinds vlak voor haar vijftiende verjaardag in België verblijft, er als niet-begeleide minderjarige is aangekomen en dus een belangrijk deel van haar vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, (iii) het gegeven dat zij deelneemt aan de Belgische samenleving via onder meer haar opleiding en haar studentenjobs en (iv) het risico dat zij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap aangezien zij als jonge adolescent lang genoeg uit het land is geweest om minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen

Haar jonge leeftijd waarop zij Afghanistan verlaten heeft, en profiel maken dat de verzoekende partij erg beïnvloedbaar is en dat zij zich, gelet op haar traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer haar opleiding, haar tewerkstelling en haar verblijf, (onbewust) 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Er kan worden aangenomen dat zij deze, gelet op haar jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan en het feit dat zij reeds een aantal jaren gelden vertrokken is, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat zij deze moet verbergen wanneer zij bij terugkeer naar haar regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit is des te meer het geval gezien de verzoekende partij met westerse normen en waarden in contact is gekomen tijdens een cruciale fase in haar ontwikkeling als jongere. Dit brengt het risico met zich mee dat zij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat de taliban autoriteiten zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen hebben uitgevaardigd die toezien op de regulering van het dagelijkse leven. Uit het rapport van UNAMA van juli 2022 blijkt dan weer dat het Ministry for the Propagation of Virtue and Prevention of Vice (MPVPV) dat daartoe besluiten neemt, deze besluiten opzettelijk vaag houdt en vaak via een media interview of twitter meedeelt, wat ervoor zorgt dat deze besluiten voor interpretatie en misbruik vatbaar zijn en ook op lokaal niveau anders kunnen ingevuld worden (UNAMA, "Human Rights in Afghanistan", juli 2022, p. 23). De verzoekende partij is niet vertrouwd met de religieuze en maatschappelijke regels in Afghanistan die sinds de machtsovername aanzienlijk werden verstrengd. Dit verhoogt bijkomend het risico dat hij bij terugkeer door zijn gebrek aan vertrouwdheid met deze maatschappelijke realiteit de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap als de taliban zal trekken in geval van terugkeer. De Raad stipt hierbij aan dat uit deze landeninformatie blijkt dat personen die als 'verwesterd' worden beschouwd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging daar de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

Hoewel uit de EUAA Guidance nota inzake Afghanistan blijkt dat de regio van herkomst een risicobepalende factor kan zijn, sluit dit niet uit dat in bepaalde gevallen het gebrek aan een duidelijk zicht op de regio van herkomst en levensomstandigheden niet opweegt tegen andere risicobepalende factoren die in een individueel geval aanwezig kunnen zijn, *quod in casu*.

Bij de beoordeling van de vrees van de verzoekende partij moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met het profiel van de verzoekende partij die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie wijst op "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot haar concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat zij bij een terugkeer naar haar regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

Rekening houdend met het geheel van wat voorafgaat en gelet op het profiel van de verzoekende partij, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden zijn aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben. Daarenboven, indien de verzoekende partij door personen uit haar lokale gemeenschap van verwestering beschuldigd wordt, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

5.4. De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van de verzoekende partij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend in de zin van voormeld wetsartikel.

6. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS